

Sevdadır
İslâmî dövüşür
İleri Kızılaltun

TAVİR

şir sevdadır
dövüşür

İleri **Kızılaltun**

KUTUP DAĞI YAYINLARI
TAVİR

İlk şiir kitabı “İnancın ve Aşkın Şiirleri” ile sizi tanıştırdığımız yazarımız İleri Kızılaltun’un ikinci şiir kitabı olan “Şiir Sevdadır Dövüşür” ile karşınızdayız.

Devrimin ustası “Her devrimcinin yüreği basılmamış bir şiir kitabıdır” demişti. Adalet için çarpan ve adaletsizliğe bir an bile boyun eğmeyen o yürekler bazen doğrudan şiirle anlattılar duygularını, bazen şarkıyla, bazen sadece eylemleriyle... Bazen de şiiri ve eylemi oldular devrimin. İleri Kızılaltun’un devrimciliğinin ayrılmaz bir parçası, onun yoldaşı, yareni oldu hep şiir.

Yazarımız, sekiz yıl kesintisiz tutsaklıkla geçirdiği ilk gençlik yıllarından beri “Kültür Sanat Yaşamında Tavr” dergimize yazılarıyla, şiirleriyle katkı sundu.

Faşizmin hapishanelerinde “islah olmayan” İleri Kızılaltun, tahliye olduktan sonra da devrimcilik yapmaya devam ettiği için birçok kez tutukluluk yaşadı. 2022 yılında Gökhan Yıldırım ve Sibel Balaç ile beraber “Adil Yargılanma Hakkı”nı kazanmak için girdiği ölüm orucu eylemiyle hakkında kurulmak istenen komplo davasını bozdu ve özgürlüğünü kazandı.

Yazarımız bugün yine Marmara Kapalı Hapishanesi’nde tutsaktır. Ve bu kitabın baskıya hazırlandığı şu sıralarda, duruşma savcısı tarafından 3 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis ile cezalandırılması istenmiştir. Burjuva muhalefet liderlerinin dahi tutuklandığı, her hak arama eyleminin işkence ve tutuklama ile bastırılmaya çalışıldığı günlerden geçerken, İleri Kızılaltun’un direnerek kazandığı özgürlüğü bir kez daha hapsedilmiştir. Çünkü devrimciler direnmenin ustası, halkın öncüsüdürler. Faşizme öfkesiyle meydanları dolduran halkımızın pasifiye edilmesi için devrimcilerle halkın bağı koparılmak istenmektedir. Devrimcileri tutuklamakla yetinmeyen faşizm, umudu yok etmek için devrimcileri bir ömür boyu hapishanelerde tutmaya çalışmaktadır.

Bu kitap aynı zamanda, bir ömür boyu devrimciliği cezalandırmak isteyen faşizme bir cevaptır. İftiracı yalancı tanık beyanlarıyla ömrümüze ömür biçen faşizme karşı “Bir Ömür Boyu Devrimcilik”te ısrardır. Adaleti aramaktan, adalet için dövüşmekten, halkın adaleti olmaktan vazgeçmemektir...

İleri Kızılaltun'un bilincinden ve yüreğinden dökülen dizeler, emperyalizme meydan okumanın onurunu taşıyor. Hücrelere sığdırılamayan özgür tutsaklar var olduğu sürece devrim düşü yok edilemeyecek ve devrimcilik her gün yeni anlamlarla büyüyecektir.

Ve Che'nin dediğı gibi:

DEVİRİMDEN BAŞKA HAYAT YOKTUR!

TAVIR YAYINLARI

“Ben de hoşlanmıyorum şiirden: Çok daha
Önemli şeyler olmalı bütün bu zırlıttan öte
Ne var ki, insan katksız bir nefretle

Okuyunca şiiri
Gene de
Gerçeğin bir yeri olduğunu görüyor onda

Kavrayabilen eller, açılabilen
Gözler. Gerekirse diken diken

Olabilen saçlar...”

1887 doğumlu Kuzey Amerikalı şair *Marienne Moore*’un meşgalesiyle ilişkisini anlattığı şiirini Türkçeye Cevat Çapan çevirmiş.

Düzyazı binlerce yıldır -dilden dile işlenerek- bilimden felsefeye, ideolojiden politikaya, dinden gündelik iletişime her alanda mükemmel ifade yeteneği kazanmışken insan niye şiir yazar ki?

Hayatım boyunca hiç şiir yazmadığım için cevabı bilemiyorum.

Ancak neredeyse yirmi yıldır, her gün, mutlaka şiir okuyorum.

Niye?

İşte bu soruya, İleri Kızılaltun’un -birazdan sizi baş başa bırakacağım- şiiriyle bağlantılı bir cevap denemesinde bulunayım.

Dünyayı anlamak ve birbirimizle ilişkilenmek için ürettiğimiz kolektif söylemlere *ideoloji* veya *dünya görüşü* diyelim. Başta dil olmak üzere bütün toplumsal süreçler gibi bunların da içine doğuyoruz. Üstlenir yahut kaçınırken yeniden üretiyoruz; yani bizi şekillendiriyorlar.

Pekiyi biz onlara ne yapıyoruz?

İdeolojik söylemlerde “kişisel” çabayla -yahut müdahaleyle- önemli sapmalar yaşanmaz. Zira bunlar hem büyük ölçekli, uzun ömürlü toplumsal yaratımlardır hem de çaba ne kadar zengin ve sıra dışı olursa olsun, müdahale eden kişi zaten bizzat o dilin, söylemin, kavrayışın yaratıcısıdır. Başka bir deyişle her yeniden üretim gerçek ve öncelikli etkisini kişinin yaşamın-

da gösterir.

Şüphesiz toplumsal ilişkiler gibi ideolojiler de dönüşür ve dünya görüşleri -yavaş yavaş- değişebilir ancak kişisel yeniden üretimin önemi; aynı ideolojiyi benimsemiş, aynı koşullarda yaşayan başka insanlarda bile bulunması imkânsız biricikliğin ortaya çıkışıdır. Kişisel tarih, tecrübe, psişik hal ve yakın insani bağların dünyayı görme biçimimizde yaratacağı -küçük de olsa- fark yahut fazlalıktan söz ediyorum.

Buna *estetik fazlalık* diyelim.

Elektrik ampulünü bir başkasıyla tesadüfen aynı gün bulabilirsiniz, bir-birinizden habersiz logaritmayı yahut trigonometriyi icat edebilirsiniz yahut hiç bilmeden bir başkasının çözdüğü DNA dizisini bir kere de siz çözebilirsiniz. Oysa estetik fazlalık, şairi yazmadıysa o şiirin yazılmayacağı anlamına gelir.

Ona çok benzer, ondan güçlü, zayıf, uzun, kısa, güzel, çirkin şiirleri bambaşka dillerde bulabiliriz, o şiir ise mümkün değildir.

Şair yazarken bunun farkına varmaz.

Hatta dünyanın “tam da kendi anlattığı biçimde görüldüğüne”; kendisinden önce yazılıp çizilenlerin, yapılıp edilenlerin zaten -o gördüğüne göre- bunu gösterdiğine emindir. İçerisinde bulunduğu -ve oluştuğu- dünyayı anlatır. Estetik fazlanın farkında olmadığı gibi böyle bir artışa ihtiyacı da yoktur.

Estetik fazlalık sadece okur tarafından hissedilebilir ve şiir okumak işte bu nedenle çok kıymetli.

Aynı nesneye, olguya hatta duyguya “kendisi olmayan” bir başka gözün açtığı, kendi tercihi olmayan söz dizimleri, kelimeler, eğretilmeler arasına yerleşmiş bir anahtar deliğinden bakma fırsatı elde edilmiştir. Buna zorlanmış olduğumuz gerçeğini de unutmayın zira çoğu insan buyurgan ve iletişime kapalı dili nedeniyle şiir okumaktan huzursuz olur.

Dünya hakkındaki bilgimizi, birbiri üzerine ekleyerek “arttıran” bilimsel bilgiden ne kadar farklı.

Ne büyük keyif ve ne dehşet!

Örneğin hepimiz sevdiğimiz bir kente -çeşitli nedenlerle- gidemeyişin sıkıntısını yaşamışızdır. Ancak sadece birimiz bu duruma;

“ve arka cebimde her zaman

hiç alınmamış izmir bileti” der.

Şaşırır, anlar ve severiz; bizimkilerin arasına katarız bu gönüllü yoksunluğu.

Yahut sevgilinin kaşını gözünü sevmeye, dahası sevgiyi onun kaşı gözü üzerinden temsil etmeye teşneyiz hepimiz ama fotoğraftan tek tek sayıp;

“baktım sevgilim kolundaki dikiş izlerine
bakıyorum her sabah...”

Dedikten sonra;

“yirmi şiir uçuruyorum penceremden sana
yirmi neden kavga üzerine
yirmi yemin
yirmi sevdalı söz
yirmi seni seviyorum”

yazılmasaydı sevgiliye bir de ameliyat izinden bağlanmak aklımıza gelmeyebilirdi. Tutsak sevgilinin hapishanede kırılmayan direnci yerine kırılmış kolunun durumu adli rapordan da öğrenilebilirdi kuşkusuz ama artık biz de -her bir dikişin hissettirdikleriyle birlikte- yirmi dikiş gerektiğini biliyoruz.

Estetik fazla budur.

Veya diyelim ki -müslüman memleket- hepimiz duyuyoruz müezzi-ni fakat çok azımız ezan dinliyor;

“...ben sosyalistim
kardeşim camii imamı
fatiha allah kelimidir
şiir şairin selamı...
sabah, öğlen, ikindi
akşam ve hatta yatsıyı
bu aralar dinliyorum
ezanların hepsini...”

Bir sosyalistin niye hislerini “beş vakit ezan dinlemek” diye tarif ettiğini merak ediyoruz ve merakımız ziyadesiyle tatmin ediliyor şiirde. “ben sosyalistim” öyle bir çırpıda söylenivermiş bir söz değil. İleri Kızılaltun devrimci, ilk gençliğinden bu yana yaşamının önemli bir bölümünü hapishanede geçirdi, girdi, çıktı, bugün de tutsak.

Şiirlerini okurken anlayacağız ki aynı zamanda âşık. Fakat sosyalistin “aynı zamanda” âşık olmasını bir eşzamanlılıktan ibaret düşün-

meyin. Daha çok eşdevinimli âşık denebilir. Sevda kavgayla dans ediyor gibi düşünün.

Hayretle fark edeceksiniz ki çoğumuzun soluğunu kesecek zorluklar onda sürekli sevdaya ve kavgaya ilişkin umuda, dirence dönüşüyor.

“topraktan söküleli
kimbilir ne çok olmuş
kuru soğan bile camın önünde
yeşil filiz veriyor
elbette biz kazanacağız...” demiş “kaçınılmaz yeşillik” şiirinde.

Soğanın hapishanenin hücre camındaki yeşillenmesinden, serçelerden, mektuplardan, televizyon haberlerinden, gazetelerden, ziyaretlerden umut ve direnç devşiriyor sürekli.

“aranyorduk, kaçmıyorduk ‘suç’umuza âşıktık”

Demiş “kırmızı mızıkalı” sevgilisine. Ben sevgiliyi tanıyorum, mızıkeyi dinledim ama size de -hiç tanışmıyorsanız bile- çok ipuçları vermiş “suç”ları konusunda.

“bana bir şarkı söyle” şiirinin -bitmeyecek gibi duran- hapishane halleri listesi tarafından gerçekçilikle irkiltilebilir, *“günaydın”* serisinin sıcaklığıyla içiniz ısıtılabilir ve böylece aniden karşınıza çıkabilecek tarihsel materyalist analizlere hazırlıksız yakalanabilirsiniz. Eh, o da bu işin keyfi.

Bu şiirlerde belki daha önce hiç karşılaşmadığınız, belki farklı hayal ettiğiniz ve belki de çok iyi bildiğiniz şeylerle buluşacaksınız ama bilincinize eklenmiş estetik fazlayı hep hissedeceksiniz. Hepimizin ihtiyacı bu çünkü kendi başına yapamayacağımız işlerin en güzellerinden: Şaire ihtiyaç var.

Özellikle de hiç şiir yazmayan ama benim gibi çok şiir okuyan birisiyseniz.

Diyeceğim, marifet şiir yazmakta olabilir; keyif ve kazanç okumakta her zaman.

Buyurun o zaman.

Av. Selçuk Kozagaçlı

önsöz (Tavir Yayınları)	3
önsöz (Selçuk Kozağaçlı)	5
şiiirim yıldızlı bereli don kışot şiiiridir	13
ateşli sabrımıza dair...	14
büşra için...	15
güzel haberler bekliyorum...	17
kaçınılmaz yeşillik...	19
kitaplar okuyorum (1)	20
kitaplar okuyorum (2)	21
ne zaman bir çocuk öldürseler onlar...	23
olacağız: devrim...	24
özet...	25
siz nefes alan ölülersiniz	26
şair ölmez osman abi...	27
yemyeşil dalların söylediğidir:	30
şiiirim yarına yankısı kalan dadaloğlu şiiiridir	31
aaron bushnell'a...	33
annesi öldükten sonra doğan bebeğin şiiiri...	35
bir tufanım ben	36
şehit şair rifat el-arir'e...	39
sofia orr'a...	41
urfalı imam hasan'a dair...	42
şiiirim kurtuluş ellerinde köroğlu şiiiridir	48
bekir ile rıza...	49

iliş'e...	50
kapital'i okumadığı için 'bilinçsiz' kalmış bir işçinin söylediğidir:	51
ölü işçi'nin savunması'ndan:	52
ölü işçi'ye söz: -hem de işçi sözü-	54
melankolik şairlere zorunlu bir ihtar:	55
adalet karataştan'a...	57
bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur	58
gökhan yıldırım'a...	59
hatice ruken kılıç'a...	60
didem akman'a...	61
yurdağül gümüş'e...	62
sibel balaç'a...	63
karanfil fırtınası...	64
vakti geldiğinde...	65
şiiirim sevmeyi bilen karaca'nın şiiiridir	66
-gelirken ne getireyim sana -bana istanbul'u getir...	67
bana bir şarkı söyle...	68
bir istanbul daha büyüyor içimde izmir özlemi...	70
dalların sevdası yine...	71
gel dallarıma kon...	72
iyi seneler, nazım'ca...	73
mektubumu aldığıında...	75
mektubun geldi nihayet ve de fotoğrafın...	76
üç ay sonra sesini duydum...	78
nazım'ın "yazamadağı" şiir	79
"o baş eğilmez eğilmeyen başından öpüyorum seni..."	80
sabrın sonu atlı karınca	81

bir görüş gününe şiir:	82
sorsunlar...	83
şiiri ve şarkısız istanbul'un...	84
günaydın (1)	85
günaydın (2)	86
günaydın (3)	87
günaydın (4)	88
günaydın (5)	89
günaydın (6)	90
günaydın (7)	91
günaydın (8)	92
günaydın (9)	93
günaydın (10)	94
günaydın (11)	95
günaydın (12)	96
günaydın (13)	97
günaydın (14)	98
günaydın (15)	99
günaydın (16)	100
günaydın (17)	101
günaydın (18)	103

şiiirim yıldızlı bereli don kışot şiiiridir

nereye baksam her yerde yel değirmenleri
öyle *don kışot* koşmak istiyorum üzerlerine
kesin yine “*delilik bu*” diyeceklerdir desinler
peki ben “*akıllı*” olduğumu söyledim mi kimseye
atımın ayaklarını bağlayacak değilim...

hiç *sanço panza* yok fakat yanımda -iyi ki-
biz hepimiz *don kışot*’uz bu “*delilik*” mevzusunda
yine “*hayalperest*” diyeceklerdir desinler
“*hayal kurmuyorum*” dediğimi işiten mi olmuş
ya kim görmüş söylesin bu kadar gerçeğini...

duyuyorum “*mızrağı bile yok*” diyorlar ne çok
sivrilttim uçlarını şiiirlerimin bilmiyor olamazlar
belli ki *rosinante*’yi etten kemikten sanıyorlar
donmuş zamana yenik değil benim şiiirim
melankoli duvarlarında taş değil
ne de reklam metni serbest piyasaların
don kışot şiiiri benimki *alnında yıldızlı bere*...

(14 Mayıs 2024)

ateşli sabrımıza dair...

birileri bir yerlerde
sabırdan eylem dokuyordur şimdi
desenine adalet işleyerek hem de
son düğümün atılacağını bilerek...

birileri bir yerlerde
damla damla ışık topluyordur şimdi
parıltısı için sarı yıldızın
hayatı aydınlatacağından emin...

birileri bir yerlerde
çatlağını arıyordur o köhnemiş duvarın
sızacaktır ince bir yağmur gibi
ve yerle yeksan edeceği kesin...

birileri bir yerlerde
fedasına çifte su getiriyordur
ferhadca ölümsüzlük ırmağından
ve yarından, hiç ama hiç, kuşku duymadan...

(Aralık-2023)

büşra için...

dün gece benim kızımı vurdular
serpilen genç yaşından...

kim vurdu o sokakta *büşra*'mı benim
“*geceydi...*” tamam
“*gören olmadı...*” belki
“*karanlıktı...*” fakat
karanlık mı şimdi bu sorunun cevabı

yozlaşmanın hamileri
halka düşman ağızlarla
höykürüdü çocuklara:
“*devrimci olmayın da ne olursanız olun
tefe yapın, torba tutun, çete kurun...*”

hala böyle diyorlar
çetelerle sokaklardan maşa devşirip
bataklık zehirlerini yayarak
sömürüye at koşturuyorlar

pastanın büyüğünü yiyorlar
kırıntı dağıtıyorlar
o çeteler işte o sokakta
kırıntı uğruna çatışıyorlar

polis tutanağında yazıldı kızımın adı
bir de gazete haberlerinde
sonra mezar taşında

ve şimdilik bu şiire kazındı
ama sonra
ama mutlaka
çakılacak bir gün biliyorum
alınlarına hem de
çakılacak benim kızımın adı...

dün gece benim kızımı vurdular
serpilen genç yaşından...

(4 Ocak 2024)

Not: Büşra 12 yaşındaydı. 29.12.2023 tarihinde İstanbul Gazi mahallesinde çetelerin kendi aralarındaki çatışmasında bir kurşunla öldürüldü.

güzel haberler bekliyorum...

doğrudur bekliyorum...

güzel haberler bekliyorum

görüştüğümde, gazeteden, mektuplardan gelecek

güzel haberlerle döneceğim telefondan

bugün değilse yarın haber kanalları verecek

bekliyorum kardeşim

ayıp mı bu...

güzel haberler bekliyorum

kurudu kuruyacak akarsulardan

çiçeği gecikmiş erikten, çağladan,

kiraz ağaçlarından

serçe yuvalarından

yanan ormandan, gelincik tarlasından

buğday başaklarından,

zeytinin var yılından

güzel haberler gelecek bekliyorum

üçüncü evrede kanser o kız çocuğundan

madenden göçük altından

fabrika önlerinden, direniş çadırlarından

işçi yumruklarından

sokaklarından dünyanın ve kampüslerden

dayanışma eylemlerinden,

halaylardan,
yasaklanmış meydanlardan
filistin’de kan içinde çarpışandan
güzel haberler bekliyorum gelecek

güzel haberler bekliyorum
sevdiğim kadından, karımdan
karımın kırık kolundan
ameliyat masasından
güzel haberler bekliyorum gelecek
ameliyat iyi geçecek,
karımın kolu iyileşecek
bekliyorum

toz pembe hayaller değil,
güzel haberler
beklemek hakkımdır elbette benim
ben güzelden yana ne varsa uğruna dövüşenim
gel beraber bekleyelim kardeşim
birlikte dövüşelim...

(7 Mayıs 2024)

kaçınılmaz yeşillik...

topraktan söküleli
kim bilir ne çok olmuş
kuru soğan bile camın önünde
yeşil filiz veriyor
elbette biz kazanacağız...

(10 Mayıs 2024)

kitaplar okuyorum (1)

kitaplar okuyorum ard arda
eski yeni ince kalın kitaplar...
bitirdikçe diziyorum
izliyorum göz ucuyla
yazana yazdırana teşekkürler ediyorum
kimine eleştiri hak edene direkt kalay
hiç eksik etmiyorum.
her kitapta ne çok el
ne çok göz, ne çok emek...
teşekkürler etmek gerek:
teşekkürler
 kapağını çizene
 dizgisini yapana
 hatasını seçene
 matbaada basana
 sırtında taşıyana...
teşekkürler
 kıymet verip bulana
 harçlığından kesene
 sofrasından arttırana
 alıp sarıp yollayana
 önerene anlatana
 bizim deyip paylaşana...
teşekkürler ediyorum
“altı üstü bir kitap” demeden
kitaplar okuyorum.

(8 Ocak 2024)

kitaplar okuyorum (2)

kitaplar okuyorum ard arda
anlıyorum, her satır yeniden gösteriyor
“*bildiğimiz*” gerçeği:

az okumaktan oluyor
hayatın akışına yetişememek
düşünceler tekrara hapsoluyor
pratik ağır aksak
ve bazen de tepetaklak...

dövüşebilir elbette az okuyan da
kiminde hiç okumadan da dövüşülür
dövüştük dövüşüyoruz dövüşeceğiz daha...

peki hangisi daha iyi dövüşür
“*aynı iki adam*”dan:
aç-susuz uykusuz yorgun olan mı
yoksa dinlenmiş
karnı doymuş “*aynı adam*” mı...

hangisi daha iyi dövüşür peki:
tüfeği paslı barutu nemli
haritası yırtık olan mı
yoksa barutu kuru
haritası yeni ve bakımlı tüfeğiyle
“*aynı adam*” mı...

asıl olan dövüşmektir, tamam
en başa bunu yazmalı.

okumadan dövüşmek zor olandır ama,
bu da yadsınmamalı...

peki ama sonuç...

iyi dövüşmek içindir okumak:
dinlenmiş insan daha iyi dövüşmez mi
açlıktan başı dönmese
ve matarasında su varken
daha iyi dövüşmez mi
yeni haritasıyla yollunu rahat bulan savaşçı
tüfeği hiç teklemese mesela...

gün gibi açıktır gerçek
okuyan iyi dövüşür
ve iyi dövüşmek içindir bizde okumak...

-bir de dövüşmeden “okumak” var
ona ayrı bir şiirde bakmalı-

(9 Ocak 2024)

ne zaman bir çocuk öldürseler onlar...

ne zaman bir çocuk öldürseler onlar, bilir misiniz
gülüşünden öldürürler en çok, ben bilirim
elmayı kıpkırmızı yiyişinden
okuldan gelişinden öldürürler...
sonra nerede gömülürse bir narin, bir serçe yavrusu
büyümez bir çocuk daha doğar o an
bir çocuk daha...
o an...
yüreğimin yarısından...

onu yumruğumda saklarım
şiirimle sararım
beşiğine düşlerimden mavi boncuklar asarım
ince yağmurlarla yıkarım saçlarını
güneşle tararım
onu yumruğumda saklarım
şarkılar söylerim ömrümle ona
sokağa çıkarım en oyunbaz halimle
kirazdan küpe toplarım
dallarımda salıncaklar kurarım
onu yumruğumda saklarım...

ne zaman bir çocuk öldürseler onlar, bilir misiniz
bir çocuk daha katarım sorulacak hesabıma
onu yumruğumda saklarım
bir çocuk daha yaşarım...

(Eylül 2024)

olacağız: devrim...

senden önce de yaşıyorduk, ama artık
bir hayatımız var. bize bir hayat verdin...

senden önce de adlarımız vardı, ama artık
bir kimliğimiz var. bize bir kimlik verdin...

senden önce de geride bıraktığımız günler,
aylar, yıllar vardı, ama artık
bir tarihimiz var. bize bir tarih verdin...

senden önce de beklediğimiz günler vardı, ama artık
bir geleceğimiz var. bize bir gelecek verdin...

senden önce ne varsa hepsi eksik, hepsi yarım,
hepsi yavan, hepsi boş, hepsi yanlışmış...

ve *"her şey seninle güzel"*

ve sana bin teşekkür,
bize ne olduğumuzu gösterdin
ne olabileceğimizi de...
olacağız: devrim...

(30 Mart 2024)

özet...

okuduğum tarih kitaplarından
çıkardığım sonuç özetle
şöyledir:

*son tekelci kapitaliste
o son kurşun
sıkıldığında
işte o zaman
dinecektir
ilk köleye vurulan
o ilk kırbacın
SIZISI.*

(Mart 2024)

siz çeşmelerden kana kana sular içemezsiniz
en sadık uşğıınız olsun arkanızda
güvenemezsiniz...

siz ağız dolusu kakhahalarla gülemezsiniz
gülmeğ ancak pis bir sırtıtış olur sizde
silemezsiniz...

siz eski fotoğraflara bakıp içlenemezsiniz
anılarınıza sıçramıştır suçlarınız
gizleyemezsiniz...

siz ağlayan bir çocuğın saçlarını okşayamazsınız
kıydınız nicesine ceylan gözlerin
avutamazsınız...
siz yanık bir türküyle dertlenemezsiniz
bozulur ezgi bölünür sözcükler
söyleyemezsiniz...

siz kimseye yârim diyemezsiniz
köleniz-kulunuz karınız olur
sevemezsiniz...
siz yaşıyorsunuz evet
suçlarınızın ve korkularınızın toplamıdır fakat
lüksünüz , iktidarınız, yaşamlarınız...

siz nefes alan ölölörsiniz
bekleyin bizi...

(18 Mart 2024)

şair ölmez osman abi...

şairi öldüremezler osman abi
şair ölmez
çünkü şiir ölümsüzdür...

şair dediğin kimdir osman abi
çağının dervişidir o
çağında dünü
çağında bugünü
çağında yarını şiirler...
şiir tarihtir,
şair tarihin kalemını tutan
tarihi öldürebilirler mi...

şair dediğin kimdir osman abi
hayatın içindedir şiir
toprağın tohumu itişinde
yağmurun inişinde
dağların yücesinde
damlanın deryaya erişimindedir şiir
rüzgarın kanadında güneşin doğumunda
devinen bulutta yıldızın göz kırpışında
sürgünde tomurcukta meyve çağında
şiir hayattır,
şair hayatın kalemını tutan
hayatı öldürebilirler mi...

şair dediğin kimdir osman abi
emeğin ezgisindedir şiir

yola düşülen sabahın köründe
gelmek bilmez vardiya bitiminde
hakkı verilmeyen alın terindedir...
tornada tezgahda işleyen makinada
yükselen yapıda maden ocağında
uçmalarda yanmalarda göçük altında
küfürde kargışda sloganda
gayrı yeter'de inen şalterde grev halayındadır şair
şair emektir,
şair emeğin kalemini tutan
emeği öldürebilirler mi...

şair dediğin kimdir osman abi
sevdanın özündedir şair
hasretin hallerinde vuslatın yollarında
ferhad'ın dağında *mecnun*'un çölünde *kerem*'in ateşinde
çeşme başında hilal kaşında gözlerinin yaşındadır
al mendilin alında mektubun yanığında
zemheri ayında irem bağında mapushane avlusundadır şair
şair sevdadır,
şair sevdanın kalemini tutan
sevdayı öldürebilirler mi...

şair dediğin kimdir osman abi
büyük insanlığın kavgasındadır şair
spartaküs'ün kılıcında *bedreddin*'in niyazında
komün barikatları'nda *kışlık saray* kapılarında
varidat'da *manifesto*'da bütün *yazılar*'da
nice açılan kızıl sancaklarda

*ilk kurşun'da kıızıldere'de haziran'da
dağda şehirde kırdada ama ille meydanlardadır şiir
şiir büyük insanlığın kavgasıdır,
şair kavganın kalemini tutan
büyük insanlığı öldürebilirler mi...*

şairi öldüremezler osman abi
şair ölmez
çünkü şiir ölümsüzdür

bir selamdır senin şiirin bu ölümsüzlüğe
ve sana duvarların ardından
eğilmeyen başların yazdığı
bin selamdır bu şiir...
yarına kapı açan yar'ine
bin teşekkür
bin selam...

(7 Mart 2024)

Not: Bu şiir, Yar Yayınları'nın kurucu-emekçisi Osman Y. Çobanoğlu'nun İleri Kızılaltun ve Ümit İlter nezdinde devrimci şairlere ithafen yazdığı "Şairi Öldürmek" isimli şiire cevaben ve teşekkür amacı ile yazılmıştır.

yemyeşil dalların söylediğidir:

asırlık çınarların
yemyeşil dalları vardır
ve o yemyeşil
ve o gencecik dallar
o çınarlara fedadır...

(11 Şubat 2024)

şiiirim yarına yankısı kalan dadaloğlu şiiiridir

hiç eksik olmadı ki şimdikine şaşırıyım
 padişahın değil artık, fakat hep kanlıdır ferman
 fark etmiyor emperyalist yahut işbirlikçi-parlamenter
 ben kimim ben siz ona bakın. *dada'*ım. bütün cihandır yurdum
 sıkarım yumruğumu, *arap atlar'*ım olur, bana her yer *yakın'*dır
 o hangi dağmış gösterin, kim diyor aşılmazmış...

bizimki arkaiklik oluyor “öter *tüfenk*”ten söz açsak
 öyle ya akıllı füzelerle özgürlük getiriyor onlar
 curam sussun istiyorlar. korku sarsın her yanı
 konuşsun sonra hep onların *davulbazlar'*ı
*nice koç yiğit'*lere hazır renk renk terörizm yaftası
 sömürge tipi iskan neyimize yetmiyor...

göçümüz *kesintisiz'*dir. ölen -*dövüşerek*- ölür
 kalan sağlar bir *ceph*e'dir, hazırım kuşandım şairliğimi
*derviş paşa'*lar buyursun ne eylese eylesin
 halkın öncü şiiiri bu *taş*ı *deler* imgesi
 mısra mısra birikiriz ve mutlaka patlayacağız
 benimki *dadaloğlu* şiiiridir *yarına sesinin yankısı kalır*

(3 Eylül 2024)

*“25 Şubat 2024 Pazar günü ABD Hava Kuvvetleri’nin 25 ya-
şındaki muvazzaf üyesi Aaron Bushnell, Washington’daki
İsrail Büyükelçiliği önünde Gazze’deki işgal ve soykırım sal-
dırısının bir parçası olmayı reddederek kendini ateşe verdi”
(Basından)*

aaron bushnell'a...

“artık soykırım suçuna iştirak etmeyeceğim. şimdi oldukça şiddetli bir protesto düzenleyeceğim ancak filistinlilerin işgalciler elinde yaşadıkları karşısında benim eylemim çok da büyük bir şey değil...”

doğru söylüyorsun *aaron bushnell*, büyük olan *insanlık*'tır. yenilmez. hiç yenilmedi. yok edilemez. hiç umulmayan bir yerde -hiç umulmayan haliyle, çıkar ve *“buradayım”* der. ve daha da büyür, *büyük insanlık*. karşısında küçüldükçe küçülür en *“modern”* zulüm...

doğru söylüyorsun *aaron bushnell*, büyük olan o büyük yangımızdır bizim. sen de yüreğinle payını aldın o yangından. yaydın bedeninden alev alev. emperyalist haydutluğun dünya başkentinde, o katil üniformayı yakarak ve dayanarak siyonist elçiliğin kapısına...

doğru söylüyorsun *aaron bushnell*, büyük olan elbette vicdanımızdır. köreltemediler bireyciliğin zehriyle. nasır tutmadı -tutmaz- bunca yozlaşmaya ve yabancılaşmaya inat. vicdan, görür gerçeği, bulur yolunu, doğrulur ve yürür. senin o gün, orada, o yolu yürüdüğün gibi...

doğru söylüyorsun *aaron bushnell*, büyük olan haklılığımızdır bizim. savaşımız haklıdır. çünkü biz halkız. dünya halklarıyız. haklı savaşlardan doğar doğru söz, doğru eylem. en kökten

dövüşür

şiiir sevdadır

kopuşları haklı savaşlar yaratır yanlış hayatlardan. halkların
düşmanı değilsin artık sen. halsın. haklı tarafındasın sava-
şın...

doğru söylüyorsun *aaron bushnell*...

dünyanın kalbidir ve en özgür ülkesidir filistin.

her gün ölerək, her gün yeniden doğarak; dövüşerek

her gün daha da özgürleşen filistin'dir büyük olan...

doğru söylüyorsun...

(28 Şubat 2024)

“Katliamın ortasında MUCİZE BEBEK... Gazze’de sivillerin sığındığı Nusayrat Kampı, İsrail füzelerinin hedefi oldu. 6 kişi öldü. Ölenlerin arasındaki 9 aylık hamilenin bebeği operasyonla son anda hayata döndürüldü.” (Basından)

annesi öldükten sonra doğan bebeğin şiiri...

ey dünya, söyle, bu kimin lanetidir
göğümde ve toprağımda ateşi eksik etmiyor
söyle, ey dünya, kim vadetti başkasına
göğümü ve toprağımı, ben burada tarih iken...

doğdum, ey dünya, nerede annemin göğsü
aynı kumaştan dikiliyor aynı gün kundak ve kefenimiz
beni hangisine sardınız, ey dünya, annemin elleri nerede
bu işittiğim feryat sesi... annemin ninnisi değil...

doğdum ey dünya, mucize değilim ben
ne sevin, ne gözyaşı dök, ne de acı bana –istemiyorum
her gün ölüyor annem ve ben her gün doğuyorum
ölmek için doğuyor değilim, hayır, bilmiyorsunuz
doğmak için ölüyorum, ben filistin’im...

(24 Temmuz 2024)

bir tufanım ben

ilk gününden beri işgalin
kanatıyor toprağımı çelik dişleriyle siyonist makine
yaşlı bedenim paramparça
dört mevsimim acı
gündüzlerim kuşatılmış delik deşik
geceleirim hapis kan revan...

yaralarımın kanı ile yıkadım toprağımı
çiçeklerimi ve çocuklarımı
ağaçlarımı, gelinlerimi, oyunlarımı
yıkadım yaralarımın kanıyla
oğullarımı, kitaplarımı, bıçaklarımı
nehirden yaralarımın kanı akıyor denize
nehirden denize filistin kanı...

eski bir şarkı havalanıyor
duyuyorum eski bir şarkı...
yıkılmış evleri üzerinden köylerimin
yürüyor sokaklarında şehirlerimin
kutsal özgürlük savaşına yakılmış
eski bir şarkı...

ateşten giyinmiş cesur savaşçılar
şehadet nefesleriyle söylüyorlar
şimdi o eski şarkıyı
genç, taze ve gündeğümü kadar yeni...

güneyin rüzgarlarını topladım kucağımda
 eteğimde, şapkamda, ceplerimde
 güneyin rüzgarlarını tek tek...
 upuzun saçlarını tarar gibi kızımın
 taradım güneyin rüzgarlarını intifada dersleriyle...

ve ördüm ağır ağır
 eski savaş şarkısını söyleyerek
 güneyin rüzgarlarını...

ördüm, bu ateşten tufanı...

bir tufanım şimdi ben
 kaybettiğim toprağımda
 bir tufanım işgalcinin evine
 fedai, savaşçı, bir ateşten tufan...

zeytin ağaçlarım, portakal bahçelerim
 ve sedirlerim kol kola şimdi
 tekbir, kutsal üçleme ve devrimci marşlar
 kırmızı, yeşil, siyah ve beyaz
 ve kefiyesi altında bir çift göz filistin
 o eski şarkısını söylüyor kutsal savaşın
 genç, taze ve gündoğumu kadar yeni...

ulusal birliği mühürlüyor şehit kanları
 canını cehenneme gönderiyor
 oryantalist ve hümanist ilginin

dövüşür

şiiir sevdadır

canı cehenneme sürekli ateşkesin
oslo'nun, sağduyunun, iki devletli çözümün...

eskisi yenisi yok
tek bir haritası var toprağımın
şehit kanlarıyla her gün yeniden çizilen...

serçe ölüleri gibi masum
kundağıyla kefenli bebeklerim kucağında
yemin ediyorum...

toprağımın üzerine
yemin ediyorum...

kanlar içinde
kurşunlar altında
yemin ediyorum...

yemin ediyorum
bir ateşten tufanım ben
dinmeyeceğim...
kutsal özgürlük savaşının şarkısını
söyleyeceğim...

yaşasın özgür filistin ve yaşayacak
yemin ediyorum...

(Aralık-2023)

şehit şair rifat el-arir'e...

gazze'nin kasidesi'ni kim yazabilir ey rifat
gazze'nin kasidesi'ni... gazze'den başka... kim...

göğsünün içindeki son nefes gazzeli değilse,
hangi göğün altında hangi kalem yazabilir gazze'nin kasidesi'ni

ve ne türden bir şairlik becerir bunu,
şairine ilham için ölü bebek fotoğraflarına bakarak!

izi silinmiş sokaklarında gezmediyse gazze'nin
sayılarını değil acılarını ve anılarını tutmadıysa ölenlerin

söyle ey rifat, yazabilir mi – *hangi şair* – gazze'nin kasidesi'ni
imge peşinde plastik portakal bahçelerini gezerek. gazze'nin
uzağında!

şairlerin de kanı kırmızıdır, gösterdin herkese, terk etmeyerek
ne daha az ne daha fazla... gazze'nin kanından kırmızı değil...

gazze'nin kasidesi gazze'nin kanıyla ey rifat
yazılabilir ancak inancın kalemiyle, ve yazdınız...

gazze'nin kasidesi gazze'de ey rifat
yazılabilir direnişin elleriyle, ve yazdınız dünyaya okutarak...

(Ocak-2025)

dövüşür

şair sevdadır

Not: Rifat el-Arir, Filistinli bir şair ve edebiyat profesörüydü. Gazze'yi terk etmesi için defalarca İsrail tarafından tehdit edildi ama bunu yapmadı. 6 Aralık 2023'te iki kardeşi ve üç çocuğuyla birlikte katledildi.

“İnsansı hayvanlarla savaşıyoruz” (İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant)

“İnsanlıktan çıkmanın sessizlik içinde devam etmesini engelleyecekse, bedelini ödemeye ve hapisanede kalmaya devam etmeye hazırım. Hapishaneden bile olsa söylemeliyim. Filistinliler insandır.” (Sofia Orr)

sofia orr’a...

tavrın, masmavi denizlerin tavrı gibidir,
 kıyısına dokunduğu toprağa yakışan
 fakat onu mülkü saymayan...
 tavrın, portakal bahçelerini sevindirir,
 en güneşli meyvesini vermek için
 geri dönüş düğününü bekleyen...
 tavrın, karşısında dimdik durmak gibidir,
 yalnızca bayrağı değişmiş
 bütün *auschwitz*’leri yıkmak için...
 tavrın, *-rüzgara benzer-* özgürlükten yanadır
 siyonist hücrede kapatılmışken bile
 bir halkın kalbinde çoğalan...
 tavrın, gözlerindeki bakış kadar derindir,
 bilgeliği yaşınla değil
 erdeminle ölçülebilen...
 tavrın, büyük insanlığın tavrıdır,
 dünyanın sokaklarında kolkola
 evrensel kefiyesiyle yürüyen...

(5 Haziran 2024)

Not: Sofia Orr, 20 yaşında, İsrail’de zorunlu askerliği ve Filistin halkını katletmeyi reddettiği için İsrail devleti tarafından tutuklandı.

urfalı imam hasan'a dair...

I...

sabah öğlen ikindi
akşam ve hatta yatsı...
bu aralar ezanların hepsini dinliyorum.
kimse bilmez sen bilirsin
önceden de dinlerdim sabah ezanlarını
ama şimdi hepsini dinliyorum
hepsini. kardeşimin sesinden...
anlatacağım sana
niye'sini nasıl'ını...
bir kardeşim varmış benim
urfa'da camii imamı
fatiha allah kelimidir
şair de şairin selamı...

II...

bitirdi tilavetini yasin-i şerifin
öylece durdu bir zaman
sessizdi evin içi sessizdi sokak
perdeleri çekiliydi odadaki pencerenin.
aldı rahleden kur'an-ı kerim'i
öptü koydu başına
öptü koydu

öptü koydu. üç kez.
 astı duvara
 çıktı odadan
 bitirdi urfalı hasan bu dünyadaki işini.

III...

tanır mıydım urfalı hasan'ı
 tanımazdım. tanımam
 kısa bir haber geçtiler
 gazetede birkaç satır tamam.
 soyadı kanunundan bu yana
 “saklanmaz” demişlerdi soylarının adına
 kürt'tü, türk'tü belki de arap
 bilmiyorum hala. geçiyorum bu faslı
 urfalıydı. müslümandı. imamdı.
 adı hasan soyadı saklanmaz'dı
 otuz dördtü yaşı
 insandı
 senin benim gibiydi
 gözüyle kaşı...

IV...

tanımaz olur muyum urfalı imam hasan'ı

tanırım elbette.
iyi tanırım

sen tanımaz mısın
urfa'da minareden kurşun atanı
kim tanımaz
ilk kurşunu sıkandı. sütçü imamı
mazlum kaniyla yıkanmış zalimin kılıçlarından
saklanmaz saklanamaz bu toprağın insanı

tanırım elbette.
iyi tanırım
urfalı imam hasan'ı

V...

saklanmadı urfalı imam hasan
medresede, camiide.
saklanmadı ayetlerin arasında
seccadenin nakışında.

dolara secde edenlerin dininden değildi.

onlar helalı haram kıldılar haramı helal
önce develerle
sonra gemilerle hurma alıp sattılar
ticaret kutsaldı ve kutsanmalıydı

onlar en çok allahlarını sattılar...

onlara beddua okudu imam hasan
 secde etti bir tek inandığı allah'a
 yorumladı mukaddes kitapta yazılanları:
 zalime secde edilmez
 zulme sessiz kalınmaz
 bu dünyanın hesabı
 ahirete bırakılmaz
 mazlum mazluma kardeştir
 mazluma sırt dönülmez...

VI...

işgal altında kudüs
 filistin işgal altında
 ilk kiblesi değil miydi müslümanların
 niye esaret altında mescid-i aksa
 bu topraklar kimin
 gerçek olan hangi tarih
 amerikan kalemiiyle yazılan mı yoksa...
 bombalar yağıyor gazze'ye durmadan
 anne memesinden önce
 israil zulmünden ölümü emen bebekler
 çağırıyor imam hasan'ı
 şehitler çağırıyor kudüs'e:

ve dönüyor yüzünü ilk kibleye imam hasan

VII...

değil mi ki peygamberin söylediğidir: “savaş hiledir”
ve bugün savaş haktır görevdir siyoniste karşı.

hakkını görevini bildi imam hasan
yola düştü. girdi kudüs’e bir turist olarak
bir bıçak aldı kendine
tahta saplı. bir ekmek bıçağı.
tek bir bıçağı vardı ama imam hasan’ın
bütün bıçaklarını toplayıp kuşanmıştı sanki
gazze’de evleri yıkılanların.
hastayım dedi otelde dinleneceğim
ayrıldı turist kafilesinden
dolaştı bir zaman
gözüne kestirdi bir israil polisini
bir işgalci bir katil bir siyonist
yürüyordu önü sıra.
sorulmalıydı mazlumların hesabı
-ve öteden beri hep böyledir bu
ancak mazlumlar sorabilir
mazlumların hesabını-
çıkardı bıçağı salladı imam hasan
yaraladı firavunun askerini
sonra kurşun sıktılar imam hasan’a
tekbirsiz, salavatsız yürümedi ölüme muhakkak

-fakat

son sözü eylemi oldu bin yıllık ibadete değer
ve aktı kanı imam hasan'ın
düştü bedeni kudüs toprağına.

VIII...

saklanmadı urfalı imam hasan
kudüs'te aktı kanı
ben sosyalistim
kardeşim camii imamı
fatiha allah kelimidir
şair de şairin selamı...
sabah öğlen ikindi
akşam ve hatta yatsıyı
bu aralar dinliyorum
ezanların hepsini...

(7 Mayıs 2024)

Not: Gazete haberlerinde Urfalı İmam Hasan'ın ismi farklı şekillerde geçmiştir. Şair ilk okuduğu haberde "Saklanmaz" olarak okumuş ve bu şiir bu bilgi ile yazılmıştır.

şiiirim kurtuluş ellerinde köroğlu şiiiridir

ıslığımda gezinir türküsüyle *köroğlu*
derken sırtındayım dörtnala *kırat*'ımın
biliyorum *bolu beyi*'gillerin değişimini elbette
kaftan giyen kalmadı ne yerli ne yabancı
g-yedi nato ab vesaire karşımda
entegrasyon halinde emperyal haramiler...

ne ki *köroğlu*'yum ben hala niye şaşılır buna
ayvaz gene yoldaşımdır dağlar da aynı dağlar
biliyorum mertlikteki bozulmanın modernizasyonunu
önce otomatikleşti ardından konvansiyonel
en sonunda nükleer atom bombası
ama hala etimde benim ilk köleye vurulan ilk kırbacın sızısı...

sevdiğim bir çift kanat göremeyen yanılır
hep yanımdadır *nigar*'ım *kırat*'ımı uçurur
benden selam olsun bu şiiir *bolu beyleri*'ne
çok dizem var patlayacak beklesinler geliyorum
içtim köpük köpük ölümsüzlük suyunu yiğitlik ve şairliğin
köroğlu şiiiri benimki *kurtuluş mutlaka ellerimizde*...

(18 Mayıs 2024)

bekir ile rıza...

durmadı geceden beri yağmur
inadım inat fena yağıyor
bekir ile rıza sırlısklam
bir saattir yol yürüyor
yola mı gitsin yevmiye
zaten neye yetiyor
sırayla sövüyorlar yağmura
önce bekir sonra rıza sövüyor
uzaya adam gönderiyorlar uzaya
gidiş geliş elli beş milyon dolar ediyor
bekir ile rıza yağmurda yayan yürüyor...

(20 Ocak 2024)

iliç'e...

düşmeden vurdular cemreyi iliç
zehir kurşunuyla göğün evinde
boğdular havamızı haram nefesleriyle
bulandı suyumuz siyanür
toprağımız iğdiş, emeğe mezar
dağımız delik deşik iliç
dalında kuruttular çağla bademi
düşmeden vurdular cemreyi...

düşmedi cemre
havaya suya toprağa iliç...
fakat düştü cemre parmağımıza
kaynadı pınarlar hayat uğruna
cemreler çağladı bahar aşkına...
haram nefesleriyle siyanür mezarcılar
gördüler, ölmez cemre vurulsa da binlerce
ölmez hava, ölmez su, ölmez toprak
ve dalında kurusa da çağla bademi...

sürgün verir bin dalından hayat
önce parmağa düşer cemre...

(21 Şubat 2024)

***kapital*'i okumadığı için '*bilinçsiz*' kalmış
bir işçinin söylediğidir:**

ben bir işçiyim
on bir yaşından beri
çoğunda işsizim ama
sonuçta işçiyim
yaşım da yirmi yedi...

komünistim
doğru yazdım bu sefer
dördüncü harf "ü" olacakmış
" değil...
önceden "i" ile yazıyordum
yani şu şekil: *kominist*
öğrendim doğrusunu
şimdi hapisteki o bıyıklı abiden
öğrendiğim iyi oldu...

komünistim
ama inanmayan varsa
yarıp baksın kafamın içini
giderir böylece belki
materyalist şüphesini
sonra daha rahat oturarak
sendikadaki koltuğuna
ve yaslanıp arkasına
daha rahat izleyebilir oradan
kan revan içinde dövüşürken bizi...

(7 Mayıs 2024)

ölü işçi'nin savunması'ndan:

üşümüştük ne yapalım
soğuk oluyor işçi barakaları
başlasın bir yağmur, sanki içeride yağıyor
bir de kar bastırınca görün, donduk o zaman
rüzgar da büyük sıkıntı
sanırsın içimizden geçiyor...

barakada yatacaksınız dediler
tamam dedik ne yapalım, başka yer mi var
çalışacağız madem, sokakta mı kalalım
ama soğuk oluyor işçi barakaları
çatısı çatı değil ki
duvarı duvar mı ya, bir bakın bakalım...

kat kat giyinmiştik böyle yeminle
üç çift çorap vardı ayağımızda
montla yatıyorduk montla...
bana mısın demedi ama, deseydi keşke
soğuk oluyor işçi barakaları
üşümüştük ne yapalım...

en iyisi biz sobayı yakalım
gece vakti yonga çıra nereden bulalım
becerikliyimdir aslında, sorun usta başına
hep tinerle yakıyorduk bir şey olmuyordu ki

birden parladı ateş, sonrasını anlattırmayın
üşümüştüğ ne yapalım...
baraka komple yanmış diyorlar
iki vardiyada durmuş iş...
zararı kesilecek mi maaşımızdan
kesilmese iyi olur, bilerek yakmadık ki
soğuk oluyor işçi barakaları
üşümüştüğ ne yapalım...

hala soğuk oluyor işçi barakaları
ama biz artık hiç üşümüyoruz
öğrendik çünkü bir yangınla
ölünce işçiler üşümezmiş
üşümüştüğ ne yapalım...

(16 Ocak 2024)

ölü işçi'ye söz:
-hem de işçi sözü-

haklısınız kardeşler
hala soğuk oluyor işçi barakaları
yangınlarda ölsek de değişmiyor bu

soruyoruz kardeşler
nereye kadar
soruyoruz
ve nasıl değişecek
hep bizi yakan bu düzen

cevabını çektik aldık
o yangının içinden
avucumuzda ateştir şimdi
sorulacak hesabınız
yüreğimiz ateş...

size söz kardeşler
-hem de işçi sözü-
soracağız hesabınızı günü gelince
yangın neymiş görecekler
ve nasıl yanarmış burjuva sarayları

(16 Ocak 2024)

melankolik şairlere zorunlu bir ihtar:

evet ihtar. ama bunun sorumlusu sizsiniz.
gene de olabildiğince kibar konuşmaya çalışacağım.
siz de iyi dinleyin ve anlamaya çalışın:

serçeleri rahat bırakın. bulaştırmayın onları
şiiir diye yazdığınız şu içi geçmişliklerinize.
hakkınız yok. bir de kendinize şair demiyor musunuz.
bu ayrı konu ama siz kim serçeler kim...

zehirli yemişlerinizi uzak tutun serçelerden.
muhitinizin sokakları toplu bir kıyım alanından farksız.
düpedüz suç bu. bilmiyor olamazsınız. evet bu bir ihtar.
son verin. serçelere ilişmeyin.

kırdım. doğru. tüm o kafeslerinizi kıran benim.
bunu ihtardan önce yapmamı sorun edemezsiniz. serçeleri
kafeslere koymanıza kayıtsız mı kalacaktım. yeni kafesler
yaptırmayın. onları da kırarım. serçeleri rahat bırakın.

istediği şiiire konar serçeler. ve o şiiirler sizinkiler değil.
bu kesin. çünkü serçeler hiç melankolik değildir.
birilerine sorabilirsiniz bunu. ve ben hiç yılgın serçe
görmedim. serçelerden uzak durun.

şunu da belirtmeliyim ki serçeler inatçı kuşlardır. hem de çok.
tahmin bile edemezsiniz. ve her şeylerini kendileri yaparlar.
kendi göklerini bırakıp gitmeyi akıllarından bile geçirmezler.
ayrıca iyi de dövüşürler. bence anladınız. serçeleri rahat bırakın.

bu bir ihtardır.

(22 Mart 2025)

adalet karataştan'a...

güzel tanımdı değil mi ve özlü, aklımıza kazındı:
„adalet, hak edene hak ettiğini vermektir”
 haydi adalet, hak edene hak ettiğini verelim...

daha yapacak çok işimiz var biliyorsun adalet
 ne çok kapı var çalacağımız, bizi bekliyor
 ne çok sokak, kendi şarkısını söylemeyi özlemiş
 ateş başı sohbetler ateş yakmadan olmaz
 meydanları biliyorsun, dolmak istiyor mayısça haziranca
 ve dağlar yıldız yıldız göz kırpmayı...

nerede zulüm varsa biliyorsun adalet
ve çoğalıyor ve çoğalıyor ve çoğalıyor her gün-
 orada gerçekleşsin istiyor hayat ve özlüyor
 mahir'in adalet'ini, halk adaletini istiyor...

daha yapacak çok işimiz var biliyorsun adalet
 malatya'da kaysılar toplanacak, her tanesi bir güneşi saklamış
 ve artık sana düşmez mi sen söyle *-dersim'in gelini-*
 babukonun hamurunu yoğurmak...
 bak göreceksin mahir en çok seni şaşırtacak
 elleriyle büyüttüğü dev-genç çiçeğini saçlarına takacak
 daha düğün yapacağız adalet, ama ne düğün...
 zeybekte diz kıracağız, horon vuracağız
 çalsın davulla zurna *-oğlan bizim kız bizim-*
 halaylar kuracağız...

haydi adalet, hak edene hak ettiğini verelim
 şu lanet kanserin sırtını yere serelim...

(18 Eylül 2024)

bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur

kuyunun dibinde yılgın taş gibi
yatmayacağım dedi bizim *nurettin*
kaya gibi sağlam durmayı seçti
bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur

kuyunun dibinde ölgün bir yosun
tutmayacağım dedi yiğit *nurettin*
kaya'larda çiçek açmayı seçti
bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur

kuyunun dibinde şaşkın kurbağa
olmayacağım dedi bizim *nurettin*
kaya'lardan kanat vurmayı seçti
bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur

kuyunun dibinde zifir karanlık
çekmeyeceğim dedi yiğit *nurettin*
kaya'lardan kıvılcım yontmayı seçti
bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur

nurettin kaya'dır yüreği mağma
bizim kuyularda solacak ömrümüz yoktur...

(7 Ocak 2024)

gökhan yıldırım'a...

seninle dövüşmek güzel
omuz omuza...
dövüşerek öğretiyorsun öğrendiğin ne varsa
ve bizi asla yenemeyeceklerini...

seninle dövüşmek güzel
hesapsız...
en fazla ne olabilir ki, diye gülerek
koşmayı sevdireyorsun bedelin üzerine...

seninle dövüşmek güzel
inanarak...
dövüşmekten başka elinde hiçbir şey yokken bile
zaferi kutluyorsun her sözünle yürekten...

seninle dövüşmek güzel
daima...

(15 Ağustos 2024)

hatice ruken kılıç'a...

biliriz,
hani sanki bir gül takmış elleriyle
aziz baban senin çocuk saçlarına
bir bayram sabahı...
öyle rahat karşılırsın bedelin en ağırını bile
onur sayarak...

biliriz,
değil müebbet yıllar, değil aylar, değil günler
tek bir saatini bile öfkesiz yaşamazsın zulmün
öyle güçlüdür senin yüreğin ve öyle güzel
öyle *yankee go home*
öyle *sabo...*

(17 Eylül 2024)

didem akman'a...

hangi nehirle yıkıyorsun yüzünü
pencerenin önünde. göremiyorlar.

ne çok dağda ne çok rüzgar
izliyorsun gün batımlarını. anlayamıyorlar.

dokundun bir kez tomurcuğun yaprağına
patlayıp duruyor sende yarın gülleri
-ve *rosa* gül demek *rosa* kırmızı
koparamıyorlar.

(14 Mart 2025)

yurdagül gümüş'e...

sen hep yurdagül
gül ki
gülüşünle yıkansın toprağı
ve oğulları
oğulları yurdunun...

(21 Mart 2025)

sibel balaç'a...
-hep güne bakan-

biz gördük:

tam o anda

-hiç olmadığı gibi

baktı bir günebakan-
aynı kırmızıyla çizdin alnına
yeniden doğarak yürüdüğün
yaşam yolunu.

biz gördük:

nasıl koşacağını da yarın
bugünkü adımlarından başka
yarın. yarın yaşam yolunda.
çünkü senin adın sibel
-daha ne olsun...

ve sen

boyun eğmeyen bir günebakansın

ve öyle bir güneş ki baktığın senin
ışıl ışıl göğsünde orak çekiç parıldar

(21 Mart 2025)

karanfil fırtınası...

sabrı daha tohumken öğrenir onlar
kasıp kavurduğunda hayatı adaletsizlik
verir sabır ödülünü, patlar tomurcuk
sonra yıldız çekip geceden
çıkarak halkın bağrından sessiz
düşerler yollara...
haklılıktan doğan en illegal
meşruluktan doğan en aleni yollardan
yürürler masmavi ufuklarına
tam takım kuşanılmıştır çiğ taneleri
geleceğe uzanan anılar 'ıyla
ulaşırlar dosdoğru hedeflerine...
sorulan hesabın ateşinden tutuşunca zaman
tarihin *pınar* 'ı akar gencecik
savrulur gerçeğin üstüne örtülen duman
dağılır tüm kıtaları zulüm erbaplarının
sonrası, başlamıştır artık karanfil fırtınası...

(14 Şubat 2024)

vakti geldiğinde...

yağmur vakti geldiğinde yağar
güneş, ne erken ne geç, vakti geldiğinde doğar
vakti geldiğinde çatlatır ilk evinin duvarını
[serçe yavrusu
patlar, patlar tomurcuğu karanfilin mutlak
[ama vakti geldiğinde

çünkü sabır,
vakti geldiğinde doğurur muradının eylemini
o murat ki, adalettir halk için
hesabı sorulsun diyedir mezar şehirlerinin
o murat ki, deprem olur halk düşmanlarına
sarsılır, sarsılır beyni ve köhnemiş temelleri
[adaletsiz düzenin

vakti geldiğinde
vakti geldiğinde
vakti geldiğinde

vakti gelmiştir...

(6 Şubat 2024)

şiiirim sevmeyi bilen karaca'nın şiiiridir

gönül pusulam her zaman *güzel*'i gösterir benim
dört duvar içinde olduğuma kanmayın sakın
yürürüm ben *karacaoğlan*'ım ilden ile göçerim
yiğit işi değil midir o *güzel*'i aramak
saz olmadan söz olmadan mert olmadan
olmaz olsun öyle aşk...

*"gecelik ilişkiler çağında bu neyin gayretidir
pazarı var sektörü var aşk dediğin bir meta
hangi değer satılmaz ki elbette aşk da satılır
şiiiri yazılmaz artık vur duvara sazını
akıllan karacaoğlan akıllan hasretin boşunadır"*
diyorlar duyuyorum onlar ne bilir *güzel*'i...

ey *güzel* sen *güzel*'sin benim *karaca* gözümde
ne sazımı kırarım ne kavgadan kaçırım
kim ne derse desin yürürüm düşmüşüm yollarına
aşk yolunda of çekilmez gurbette sıra yaşarım
güzel'sin hasretin güzel yeryüzü güzel olacak
şiiirim *karaca*'dır sevmek demek kavgâ demek bilirim...

(10 Ağustos 2024)

**-gelirken ne getireyim sana
-bana istanbul'u getir...**

bana istanbul'u getir burası hiç istanbul değil
bir sokak getir muhakkak anısı yangınlı bir sokak

sönmüş sansınlar bırak avucunda közünü getir

bana istanbul'u getir burası hiç istanbul değil
bir karanfil getir ama yaprağından vurulmuş

soldu sansınlar bırak gizlice kırmızı getir

bana istanbul'u getir burası hiç istanbul değil
bir işçi selamı getir maaşı üç günde tükenmiş

sıkma sansınlar bırak öfkende yumruğunu getir

bana istanbul'u getir burası hiç istanbul değil
bir türkü yakıp getir uğruna can verdiğimiz

sustu sansınlar bırak meydanı doldur getir

bana istanbul'u getir burası hiç istanbul değil
bir çocuk gülüşü getir açken gülemez çocuklar

unutur sansınlar bırak soracağım hesabı getir

bana istanbul'u getir burası hiç istanbul değil
sen istanbul'sun baştan aşağı bana istanbul'u getir

(2 Ocak 2024)

bana bir şarkı söyle...

kolun nasıl şimdi. çok ağrın var mı
bana bir şarkı söyle.
ilaç vermişlerdir. peki fizik tedavi...
bana bir şarkı söyle.
hiç yıldız görmüyorum bu hapislikte
bana bir şarkı söyle.
sıcak suyu az verdiler. çamaşır yıkayamadım
bana bir şarkı söyle.
victor hugo paris komünü günleri. ismi güzel. o kadar...
bana bir şarkı söyle.
belli etmiyor ama dişi ağrıyor ümit abinin
bana bir şarkı söyle.
romanında son bölümü yazıyor
bana bir şarkı söyle.
gazeteden sizin için iki küpür kestim. yollayacağım
bana bir şarkı söyle.
yemyeşil ot koktu bugün ortalık
bana bir şarkı söyle.
saraçhane tiyatrosuna ne diyorsun
bana bir şarkı söyle.
sattılar 1 mayıs'ı. peşkeş çektiler chp'ye
bana bir şarkı söyle.
alibeyköy'de bir müdürü vurmuş bir çocuk
bana bir şarkı söyle.
öğretmenler eylemde
bana bir şarkı söyle.

dedim ya merak etme tansiyon hapımı kullanıyorum
bana bir şarkı söyle.
yasağım başlayacak yakında. anneni bir kez göreyim
bana bir şarkı söyle.
unutuyordum. çok yağmur yağmış köyde. tarla öylece kalmış
bana bir şarkı söyle.
bu ara film izlemedik hiç. sizin dosya ne alemde
bana bir şarkı söyle.
avuçlarından öpüyorum canım benim. bak avuçlarının içine
bana bir şarkı söyle.
çok göresim geliyor bugünlerde seni çok
en iyisi sen bana bir şarkı söyle.

(9 Mayıs 2024)

**bir istanbul daha büyüyor
içimde izmir özlemi...**

sen hep istanbul'dun
ben seni bildim bileli
öyle mavi öyle çok
öyle her şeyindeydi istanbul...
bense sokaklarında acemi,
ve arka cebimde her zaman
hiç alınmamış bir izmir bileti
düşe kalka dövüşerek tanıdım ben istanbul'u,
aşık olduğum şehri...

sen izmir'desin şimdi
ben istanbul'da
bir istanbul daha büyüyor içimde
içimde izmir hasreti...

sen hep istanbul'dun
-ama şimdi daha çok...-

(9 Mart 2024)

dalların sevdası yine...

kırdıkları çoktur bahar dallarımızı
şarkı söylemesin diye hayat
dalların sevdası düğün kurmasın
halaya durmasın
meyveyle dolmasın diye
kırdıkları çoktur dallarımızı
yaratan hünerinden korktukları için...

kırdıkları çoktur bahar dallarımızı
en kara kışta bile şiirlenir diye zaman
yenemezler çünkü yemyeşil umudumuzu
ezemezler ki inancımızı
ve kırmızı hayallerimizi kıramadıkları için
kırdıkları çoktur dallarımızı
ezgili direncinden korktukları için...

kırdılar bahar dallarımızı yine
kırdılar fakat
kırdılar ve işte
kırdıkları yerden patladı tomurcuğu
ölümsüz
sürgünler veriyor her yanından
şarkımız

ve dalların sevdası yine
seni seviyorum diyor
seni seviyorum...

(29 Mart 2024)

gel dallarıma kon...

gel dallarıma kon
güneş ikimize birden doğsun
rüzgar ikimize birden
yağmur ikimize...

gel dallarıma kon
yaprağım saklasın seni
kır kabuğumu, özüme sokul
meyvemle doy...

gel dallarıma kon
kanadınla sar beni sıcak
ötüşünle yeni günü şarkıla
uçuşunla götür...

gel dallarıma kon
dallarım bahar dolsun...

(14 Şubat 2024)

iyi seneler, *nazım*’ca...

iki elinle birden saramadığın
koca bir salkım üzümü
birlikte yemişiz de sanki
son tanesini veriyorsun bana
işte öyle başladım senenin bu son sabahına

doğrudur,
ustasına öykünüyor bu dizeler, lakin
değil mi ki *nazım* hala *piraye*’yi özlüyor...

ve o ne biçim bir üzümdü, söyle,
değmedi mi bağına verdiğimiz bunca emek...

üzülmüyorum, asla,
ne bu koca salkımın bitmesi derttir
ne de dört duvarda
fotoğrafına bakma mecburiyeti
felakettir...

bilakis, heyecanı ile doluyum,
başımı döndürüyor kokusu,
bağından kopup gelen şu yeni salkımın.

gururunu yaşıyorum
bir koca salkım gibi bitirdiğimiz günlerin:

ferhad’ın başını eğdirmedik

*kerem'in ateşini söndürmedik
mecnun'u boş yere gezdirmedik
ve ne mutlu sana bana
ne mutlu
sevdamızı ezdirmedik...*

mevsimleri sayamaz şimdi bu şiiir
kolunda saati yok bakamaz
koparır yeni salkımdan ilk tanesini fakat
sensiz ağzına atamaz
ille senin elinden ister
ille seninle güzel
ve tadına doyum olamaz...

(31 Aralık 2023-1 Ocak 2024)

mektubumu aldığıında...

bilirim
şimdi senin kalbin
yeni yavrulamış
serçe yuvası gibidir
cıl cıl bir sevinç
uçu uçacak bir heyecan
gerisinde mavi bir hüzün
biraz keder serilidir

nereden mi bilirim...

bilirim
göğsümün içindeki serçe sesinden.

(Aralık-2023)

...

özlemişim senden mektup almasını
benimkisi okumak değildi inan
 içtim satırlarını diyebilirim
alçılı kolunu gördüm sonunda
-sağında annen var solunda babam
ve yüzünde gene o güneşli tebessüm
çoğalacak bu tebessüm bir halk kadar
bu uğurda sevgilim- ve senin için
 şu dakika ölebilirim...

||...

demişsin ki mektubunda
*“karıma mektup l’yi aldım
 ama l yok. göndermedin mi
 yoksa kayıp nektup mu var...”*
 sevindim buna
 çünkü eminsin
karıma mektup l’i yazdığımı.

deseydin ki mektubunda
"karıma mektup il'den bahsediyorsun

ama daha l'i yazmadın ki..."

şaşırdım doğrusu

ve ne yalan söyleyeyim

üzülürdüm buna

"unutmuş" derdim

"unutmuş, çok seviyorum, dediği şiiri"

III...

evet göndermedim *karıma mektup l'i*

sende olacaktı çünkü bir nüshası diye

ve sonradan aklına geldi zaten biliyorum

açtın dörtyüzyirminci sayfasını kitabın

okudun ilk mısrasını şiirin *"bir tanem!"* diyen

okudun ve çoğaldı yüzünde

o güneşli tebessüm,

okudun...

ben sana *bursa hapishanesi'*nde yazdım

karıma mektup l'i ve öyle *nazım'dı* ki *nazım*

sen *piraye* gözlerinle okumuştun

ve *piraye* hep *piraye*

değil mi ki sevda aynı sevda karıcığım

kayıp mektup yok hikaye aynı hikaye...

(2 Haziran 2024)

üç ay sonra sesini duydum...

sesin neye benziyordu biliyor musun
bir ilkokul bahçesine, teneffüs zili çalmış
masmavi çiçeğe boyanmış

sesin bir bayram sabahıydı
evin her odasında ayrı bir şarkı söylüyor sevinç

aylardır işsiz geziyordu baba, aradığını bulmuş
nicedir ilk kez gülüyor akşam yemeği

kantin tıklım tıklım dolu, göz kırıyor
forum başlatıyor bir dev-gençli

bu sefer mutluluktan akıyor bir ananın gözyaşı
oğlunu katleden vurulmuş,
bir yıldız parlıyor gazete haberinde

sesin neye benziyordu biliyor musun
açılmış demir kapısı hapishanenin
ellerimiz buluşuyor
el eleyiz
ellerimiz çoğalıyor...

sesin böyleydi işte:
“kavuşmak ilmindeyiz bütün fasıllar”

(8 Ekim 2024)

nazım'ın “yazamadağı” şiir

sen
hapisteki komünistin
hapisteki komünist karısı
kalbin
kalbimin diğer yarısı
senin
sanatınla
açılır
özgür günlerin kapısı...

(7 Mayıs 2024)

“o baş eğilmez
eğilmeyen başından öpüyorum seni...”

eğilmez bizim başımız
ne çok eğmek isteseler
işte o kadar hiç eğilmez...

eğemediler...
eğemezler...
eğilmedi...

nice ölümsüz sevdanın bahar busesi ile
mühürlüdür eğilmezliği
ve yalnız değildir o buse
değildir...
değildir çünkü
yalnızca bir hatıra değildir
umudun yıldız busesi
durur hala
harlıdır
ateşlidir
ve hala yanar alnımızda.
yanar aydınlatarak
alnımızdan geçen
kırmızı anemon yoluna nakışlı...

eğemediler...
eğemezler...
eğilmedi...

(13 Ocak 2024)

sabrın sonu atlı karınca

sabrın sonu atlı karınca
hatırla mavi önlük giyinmiş serçe halini
iple çekiyordun da gelmiyordu hani
kavanozun bilyelerle doldu sonunda
ve geldi işte gün gün topladığın karne tatili
ver elini atlı karınca...

sabrın sonu çiçekli bahçe
hatırla çerçöp dolu taşlıktı her yanı
nasıl da güzeldi oysa o sitenin bahçesi
bir elin nesi vardı iki elin sesi
önce tertemiz oldu sonra tohum ektiniz
gördüm duruyor hala çiçekliydi bahçeniz...

sabrın sonu düğün dernek
hatırla, görür müyüz o günü, demek bile ne zordu
olursa güzel olurdu olmazsa can sağlığı
mektup şiir direniş, yıllar yollar karanfil
zafer sevdanın oldu halay horon kuruldu
ne mümkün unutulsun o biçim düğün dernek...

(Aralık-2023)

bir görüş gününe şiir:

böyle çarşamba mı olur allah aşkına

böyle sessiz...

oturduk öylece oturduğumuz yerde

-nane de aynı duruyor

on günde milim büyümemiş-

getirsene kardeşim şu takvimi

-allah aşkına

böyle çarşamba mı olur...

(19 Mart 2025)

sorsunlar...

menekşeli olabilirdi gün. biraz kadife. ne olurdu.
bir küçük kahvaltı. ıhlamur bile içebilirdim günün hatırına.
ne olurdu. o dakika kalkıp dövüşmeye de hazırdım günler
boyu.

aç susuz. sorsunlar. sevdiğim şairlere sorsunlar bunu. tek bir
mısra yalanlarsa beni, bir idam mangası çağırırsınlar...

meltem esebilirdi. ne olurdu. rüzgarın elleri yüzümü sevebilirdi
biraz. fırtınaya hazır değil miydim sanki. kaç yolculuk
bitirdim savrulmadan. ne olurdu. tükettiğim takvimlere
sorsunlar bunu. sorsunlar. tek bir yaprak hayır desin,
kuyumu kendim kazacağım...

bir türkü gelebilirdi arka odadan. doğulu bir keman da çalabilirdi
günün hatırına. ne olurdu. dizinde biraz yatabilirdim. aynı
huzurla koşmaz mıydım en önde. düşmanımın üstüne.
ne olurdu.

sorsunlar. toprağıma sorsunlar bunu. tek bir karışı bile
arka çıkmasın bana, uçurumun en yükseğini seçeceğim...

(Aralık-2023)

şiiiri ve şarkısıyız istanbul'un...

senenin en mavisindeydi istanbul. biz gördük
böyle mavi görmedimdi ömrümde böyle istanbul
sevgili bir yanaşımdı vapur kadıköy'den beşiktaş'a
çok sesli desenliydi martların uçuşu
aranıyorduk kaçmıyorduk "suç"umuza aşıktık...

şarkılar söylemiştin sen kırmızıydı mızıkan "suç"undu
şarkını arıyorlardı susmuyordun şarkıydın
mızıkanın peşindeydiler gömmemişdin hazırдын
kırmızını istiyorlardı vermemişdin istanbul'a sarmıştın
(sırrı buydu belki de mavinin, kırmızı...)

şiiirler yazmıştım ben kurşundandı kalemim "suç"umdu
şiiirimi arıyorlardı silmiyordum şiiirdim
kalemimin peşindeydiler sivriltmiştim hazırđım
kurşunumu istiyorlardı öylece ellerimle vermemi gülmüştük

sen şarkına devam ettin ben şiiirime...
biliyorum
belki zaman alacak biraz
belki senin benim bedenimizle olamayacak bu
ama mutlaka olacak
gene öyle en mavisindeyken istanbul
vapur gene sevgili bir yanaşımkem
martlar aynı martılarken
orada olacağız

şiiiri ve şarkısı olacağız
şiiiri ve şarkısı istanbul'un...

(21.07.2024)

günaydın (1)

gün uyanmadan uyandın biliyorum
gün uyanmadan uyandım çünkü.

gecenin örtüsü serili henüz mavimizin üzerine

aynı çatı altında değiliz gene
uyandık ama sevgilim aynı umudun evinde.

(1 Ocak 2024)

günaydın (2)

bizden önce uyananlar var
emek yola düştü çoktan
ve gece vardiyasından dönenler var
emeğin omuzları yorgun
işçi çocukları dargın
o halde günaydın sevgilim günaydın...

(2 Ocak 2024)

günaydın (3)

açık görüş sabahına...

serçelerle dolu hücremin içi
camın önü serçe karşı duvar hep serçe
rüya değil bu seslerine uyandım
adını ötüyorlar yine mevsime inat
hayal mi görüyorum -*mümkün mü mümkün-*
bahar'ın hayali bu serçesiz olmaz
bendeki "*geleceksin*" sevinci güzel
serçeler benden sabırsız...

(3 Ocak 2024)

günaydın (4)

açık görüşün ardından...

nasıl sırtlayıp geldin bunca yükü
şu serçecik halinle. hoş geldin.

kışlık elbise, dağlarca şiiir
“kalın giyin”, “kilo alma”, “iyi çalış”
bolca tembih getirdin. hoş geldin.

direnişten... yoldaşlardan... sokaktan...
ne çok haber, sıcak selam ve umutlu cümleler
ve annemle babamı getirdin. hoş geldin.

hiç unutmur muyum o utangaç buseyi.
-hoş geldin.

(4 Ocak 2024)

günaydın (5)

hatırladım o sözü:

“sevmek güç, sevilmek cesaret verir”

ve hatırladım:

“tersi de doğru ama...”

hatırladım, “*yarısını sevdiğimiz*” o şairi

sevmek “*bir korumak, kollamak, kurtarmak faaliyeti*”

ve sonuç:

gücümüz sonsuz

cesaretimizin sınırı yok

ve

ekmek için

adalet uğruna

özgürlük aşkına

dövüşmek gibisi yok...

(5 Ocak 2024)

günaydın (6)

bu aralar kafamın içinde bir türkü ile uyanıyorum
sanki günlerdir onu dinlemişim onu söylemişim:
“karahisar kalesi yıkılır gelir”

ne çok türkümüz olmuş insan olduk olalı
ne ki yaşamışız türküsünü yakmışız...

bugünlere türküler yakıyor musun
bu hasretlik günlerine bu günaydınlara...

yakmalısın sevgilim, yakalım
“ver elini karlı dağlar aşalım”

(8 Ocak 2024)

günaydın (7)

yeniden yazmak bir şiiri ne zor, demiştim
vazgeçiyorum. yazdığım şiir kaybolursa ne olur...
yürekte yazılı ve sen yazdırdın o şiiri bana
hayat yazdırdı ve kavgada
bir halk yazdırdı kurtuluşunu arayan...

yeniden yazmak bir şiiri ne zor, demiştim
vazgeçiyorum. senin adınla ve yarınlarla andımla
başlıyorum yeni güne.
o şiirin kaldığı yerden
o şiiri aşarak yeniden yazıyorum her gün...

şiiri hayattan
şiiri kavgadan
şiiri senden
şiiri gelen günden ayırmadan...

şiiim “günaydın”ın olsun...

(9 Ocak 2024)

günaydın (8)

yuvasından düşmüş yavru bir serçeydi sesin
ilk hecende anladım hastalanmışsın
yine az şey sığdırmadın ama kanadın kadar zamana
biliyorum şimdi seni: *“işler yığıldı kaldı, nasıl hasta yatarım”*
geçmiş olsun sevgilim geçmiş olsun, saçlarından öperim...

(10 Ocak 2024)

günaydın (9)

ve bitti telefon sevgilim oturdum sonra maltaya
direnerek dönüyoruz biliyorsun her çıkışta hücreye

maltadan hücreye varıncaya...
nasıl çıktım evden anlayamazsın
sokaklar malum, trafik, yollar ve o yokuş
hepsi ayağımın altından akıyor
koştum, sana kan portakalı alacağım
portakallar şaşkın bana bakıyor
tam attım elimi bir tanesine...

fakat gelmişiz hücrenin kapısına
doğrudum, açıldı kapı ve “*dank etti*” kafam
sen şimdi açılığınla direnmektesin
özgürlüğü için hem de tutsak kocanın
kan portakalı yiyemezsin ne de başka şey
bir nedeni daha olmadı mı söyle
yıkılması için bu dört duvarın

portakallar oracıkta tezgahta duradursun
salı telefonundan çıktı bu şiir, sorma,
yazdım yeşil yaprağına kan portakalının
okursun sevgilim belki iyi olursun...

(10 Ocak 2024)

günaydın (10)

“o baş eğilmez...”

yazmışsın mektubunda
doğrudur eğilmedi hiçbir zaman
nasıl eğilir...

eğilseydi
susardı *komünarların* dilinde *enternasyonal*.
kurşuna dizilirken *parisli* bir duvarın dibinde
susardı “*yaşasın komün!*”
eğilmedi...

(13 Ocak 2024)

günaydın (11)

-fark ettin mi
aramızda cam vardı
-hiç unutmadım o camı
ama fark etmedim
aramızda cam mı vardı...

bir tarafta sen vardın
bir tarafta ben
tam ortamızda cam
fakat ne gam...
ikiye bölemezler ki
inancı ve aşk'ı...
gözlerimle öptüm saçlarını
tuttun ellerimi gözlerinle
sesinde kaç şehir vardı
sesinde kaç ülke
seslerimiz kucaklaştı
o küçük yer, yoldaşlarla...
o küçük yer, şiir sinema sanat...
o küçük yer, direnişler...
o küçük yer doldu taşı.

inan fark etmedim sevgilim
aramızda cam mı vardı bizim
fakat hiç unutmadım...

(18 Ocak 2024)

günaydın (12)

hiçbir yere gitmezmiş serçeler kışın
sığınmış bir ağacın kovuğuna...

yetermiş kardan soğuktan koruyacak
küçük kuytuca bir yer...
açıp baksan şimdi kitaba
uzun mesafe uçamadıkları için der

kitaba karşı çıktığım için değil
serçeyle uçtuğum içindir bu şiir

isterse uçar serçe uçabildiği kadar
göçer konar bir yere kanadında canı kadar

öyle sinip beklemek değil serçenin işi
dayanarak sabrediyor eritiyor kara kışı

gitmiyor serçe yuvasından uzaklara
baharı getiriyor ama kanatlarıyla...

(24 Ocak 2024)

günaydın (13)

-ilk sabahına tutsaklığının-

gördün mü bak
uyandık gene aynı umudun evinde
duydun mu bak
serçeler uçuran şiirler okudum sana
bir sevdalı buluşma daha
karanfilli bir kavuşma
gördün mü bak...

(10 Şubat 2024)

günaydın (14)

sesini duyuyorum yoldaş sesleri içinden
yeni günü şarkılıyor, baş eğmeyen
sesini duyuyorum sesimin yanında
göğ e cümleler yazıyor,
bulutu, güneşi, serçesiyle
mavi bir mektup oluyor gök
mektuba bürünüyorum
kahve kokuyor üstüm başım
maviye boyanıyorum
bugün cuma sevgilim,
bugün cuma
mektubunu okuyorum...

(16 Şubat 2024)

günaydın (15)

gördüm gönderdiğin son fotoğrafını
bahar bahçeme astım baş ucumdaki
yan yana duruyor iki fotoğrafın...

birinde zafer düğünündeyiz
ellerin zaferin işaretidir
yüzünde zafer...

birinde açık görüştesin annenle
bakışından mutluluğu akıyor baş eğmemenin
omzundan aşağı gülümsüyor onur nişanının...

baktım sevgilim kolundaki dikiş izlerine
bakıyorum her sabah
tek tek sayıyorum hepsini her günaydınımda

yirmi şiir uçuruyorum penceremden sana
yirmi neden kavga üzerine
yirmi yemin
yirmi sevdalı söz
yirmi *seni seviyorum*...

(1 Eylül 2024)

günaydın (16)

bir rüyanın sonrası'dır bu şiiir

*(belki de hala rüyanın içinde olabilirim
fakat eminim henüz sabah olmadığından)*

sızıyor bir damla ılık pencereden içeri

*(evet o kötü hapisane ışığı gece boyu sönmeyen
ama işe yarıyor şimdi görüyorum yazdıklarımı
ve senin fotoğrafını bahar aydınlığında)*

buluşmuşuz bir kalabalığın içinde

*(bir fabrika önündeyiz her yerde işçiler
direnişteler: en güzel önlüğünü giymiş emek)*

ben şiiir okuyacağım sen flütünü çalacaksın

*(o anki heyecanı yaşıyoruz yine göz göze
hazır mısın azime diyorum gülüyorsun azime deyişime)*

birlikte şiiiri ve ezgisi oluyoruz direnen emeğin

*(çıkarsak yapalım bunu çıkmazsak da yapalım
olur mu ne diyorsun günaydınlar azime...)*

(16 Eylül 2024)

günaydın (17)

bu bir doğum günü şiiri değildir
(her gün yeniden doğuyorsun sen
hangi birine yazabilirim...)

aslında doğum günü şiiri de sayılabilir
(az şair dostum yok sonuçta
her güne bir şiir yazanını tanıyorum...)

önce sesimden dinleyeceksin bu şiiri
(telefonda olabilir, kapalı görüşte belki
ya da en iyisi açık görüşte okuyayım...)

sonra gelecek gözlerin kağıttaki sözcüklere
(yani şu anda olduğu gibi. biliyorum.
gözlerinden güneş damlıyor...)

iyi ki vardın bahar...
(aynı ufka yürüyorduk
ve keşişti yaşam yolumuz...)

iyi ki varsın bahar...
(ve ne güzel şeymiş birlikte atması
iki ayrı yüreğin aynı kavgada...)

iyi ki var olacaksın bahar...
(o günler geldiğinde de. *ahmed arif'in yazdığıdır*
ve sizin ezgilediğiniz:
değil öyle yoksulluklar, hasretler...)

(22 Mart 2025)

günaydın (18)

nasıl olmasın bahar günümüz aydın
bugün *mart*'ın *otuz*'u
on'larca karanfille *umut*'lanmış gün...

şuramda günbegün büyür o *umut*
ve dövüşürüm sevda ile
ve dövüşürüm omuz başımda sen
ve dövüşürüm o *umut*'un içinde...

nasıl olmasın günümüz aydın
gün *otuz*'unda *mart*'ın
ve *kurtuluşa kadar* bahar
kurtuluşa kadar
günaydın günaydın günaydın...

(30 Mart 2025)

“Bu dünya üzerinde tek bir şey dışında her şey çalınabilir, yağmalanabilir. Çalınamayacak tek şey; haklı bir davaya ve inanca bağlılıktan doğan aşktır.”

Gassan Kanafani

sevdadır dövüşür

Evet, biz de duyuyoruz, “şiiir öldü”, “artık şiiir yazılmıyor, yazılamaz” türünden düşünceler var ve bunlar yeni değil, daha önceleri de vardı. Ama tabii ki doğru değiller, bilimsel değiller. Bunlara safsata demek de mümkün. Ve, kesintisiz şiiirimizin önderine saygıyla, şunu diyebiliriz; safsataların hayatın gerçekleri karşısında hiç şansı yoktur. Gerçek olan şiiirin var olduğudur. Şiiir yazılıyor, yaşıyor ve bir eylem olarak gerçekleşiyor her an.

Çünkü, halk var. Halkın hayatı ve kavgası var. Geleceğe yürüyen tarihsel bir yürüyüşü var halkın. Ve biz varız ve yazıyoruz. Halkın şiiir kalemını tutuyoruz. Dahası, şiiir gibi hayatlar yaşıyoruz. Hayatlarımızla şiiir yazarak, o büyük şiiire, devrime karışıyoruz. Bu gerçeği savunacağız. Nasıl? Şiiir yazarak! Şiiir gibi yaşayarak, severek, dövüşerek. Şiiirin kendisi olarak. Ve hiç kuşkusuz, sevdadır şiiir dövüşür...